Εφημερίδα: «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου: Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο «Ακάδημος»
Γρηγορίου Ξενόπουλου: **«Δεν είμ' εγώ»**
Σκηνοθεσία: Κώστας Τσιάνος
Σκηνικά-κοστούμια: Γιάννης Μετζικώφ
Χορογραφία-κίνηση: Φωκάς Ευαγγελινός
Μουσική: Γιούρι Στούπελ
Φωτισμοί: Ανδρέας Μπελλής
Ερμηνεύουν: Σπύρος Παπαδόπουλος, Κλεό Σκουλούδη, Μιχάλης Αλικάκος, Κατερίνα Παπουτσάκη, Μιχάλης Καλαμπόκης, Βασιλική Ανδρίτσου, Βάσω Ιατροπούλου, Κρατερός Κατσούλης, Αγράμπελη Κινή, Θωμαΐς Ανδρούτσου, Δέσποινα Γιαννοπούλου, Θόδωρος Μπογιατζής, Στέλιος Πέτσος.

Ακολουθώντας παλιές καλές συνταγές για φάρσα, ο Γρηγόριος Ξενόπουλος προσθέτει στο «Δεν είμ' εγώ» υπαινιγμούς προβληματισμών γύρω από ζητήματα που γοήτευαν την εποχή του, όπως π.χ. ο διχασμός της προσωπικότητας. Την θεματική αυτή, ο συγγραφέας την χειρίζεται με ελαφράδα και λεπτότητα εμπλουτίζοντάς την, όπως είναι φυσικό, με χαρακτηριστικά στοιχεία της επικαιρότητας. Η σημειολογία του 'εκεί και τότε' δημιουργεί στον σύγχρονο θεατή του έργου εντυπώσεις περιρρέουσας ατμόσφαιρας, η οποία παρέχει - εκτός από την ευχαρίστηση της μεταφοράς σε ένα έστω σβησμένο παρελθόν- ποικίλλες πληροφορίες ιστορικής αξίας με εμβέλεια διαχρονικότητας: Εντός αυτής ο άνθρωπος, ως μοναδική οντότητα, επικυρώνει την ισχύ του και τις δυνάμεις που τον επιβάλλουν ως δημιουργό ενός συγκεκριμένου πολιτισμού.

Στο θέατρο 'Ακάδημος', το έργο παρουσιάζεται σε μια σχεδόν πρόχειρη ανάγνωση, μονοεπίπεδα και σκηνοθετικά άνισα. Έτσι, το 'εθιμοτυπικό' υπόβαθρο της φαρσικής συλλήψεως του συγγραφέα καταποντίζεται συμπαρασύροντας την αισθητική τακτοποίηση της γενικής εικόνας των σκηνικών τεκταινομένων. Το άνισο της σκηνοθεσίας του Κώστα Τσιάνου εντοπίζεται στην καθαρή διάκριση μεταξύ ενός πρώτου και δεύτερου μέρους χρονικά στιγματισμένων κατά την αναπαράσταση του έργου, ούτως ώστε, ο θεατής να συγχέεται ανάμεσα σε χρονικά πλαίσια επιπέδων, τα οποία δεν εγγράφονται σε δομική και αισθητική διαφορά δυναμικού. Συνεπώς, το μονοεπίπεδο ανάγεται σε ισοπεδωτική σταθερά της παράστασης, δεδομένου ότι ο σκηνοθέτης δεν λαμβάνει σοβαρά υπόψιν τις αποχρώσεις εννοιών και καταστάσεων, που θα μπορούσαν να δηλώσουν και να συν-δηλώσουν την δραματική διάσταση της φαρσικής διευθετήσεως των θεματικών στοιχείων του έργου. Ο κ. Τσιάνος φαίνεται να αποφεύγει μια τέτοια αντιμετώπιση των ηρώων του «Δεν είμ' εγώ» φοβούμενος ίσως την βαρύτητα υποδηλώσεων μέσω του πρωταγωνιστή κυρίως, τον οποίο ενσαρκώνει ο Σπύρος Παπαδόπουλος. Η αλήθεια είναι ότι ο κ. Παπαδόπουλος, που υποδύεται τον 'δισυπόστατο' Πέτρο, είναι μεν ηθοποιός με σκηνική αμεσότητα που κερδίζει το κοινό, δεν είναι ωστόσο σε θέση να ερμηνεύσει με δραματική ελαφρότητα το οξύμωρο ακριβώς ενός αφελούς και 'αθώου', άρα ευάλωτου ήρωα. Ο κ. Παπαδόπουλος μπορεί οπωσδήποτε να κινηθεί με άνεση στους ρόλους του και χάρη στην σωματική-φυσική του 'ευγλωττία' να δώσει στο κοινό ιδιότυπες ερμηνείες. Όμως, το αδύνατο σημείο του είναι η εκφορά του λόγου, η αδυναμία του δηλαδή να αρθρώσει καθαρά τα λόγια που περιγράφουν και δια-γράφουν έναν θεατρικό χαρακτήρα. Η συγκεκριμένη αδυναμία του ηθοποιού αποπροσανατολίζει τον κεντρικό ήρωα της πλοκής του έργου που παρουσιάζεται στο θέατρο 'Ακάδημος'. Κατ' αυτό τον τρόπο, ο Πέτρος του κ. Παπαδόπουλου εγκλωβίζεται στο βιαστικό της εκφωνήσεως του λόγου και καταστρατηγείται ως φαντασιακή οντότητα που υπάρχει δια του λόγου, που είναι, στην ουσία, η ψυχή της θεατρικής εκθέσεως και λιγότερο της θεαματικής διαδικασίας. Εντούτοις, θα μπορούσε ο, κατά τ' άλλα αξιόλογος και

ταλαντούχος κ. Παπαδόπουλος να λειτουργήσει στην σκηνή με περισσότερη χρονική άνεση, μιλώντας δηλαδή καθαρότερα για να ακούγεται ο ρόλος. Εξάλλου, θα δημιουργούσε, με τον τρόπο αυτό, μια πολύ ενδιαφέρουσα αισθητική εικόνα του εξεχόντως επικοινωνιακού του εαυτού, αν μας επιτρέπει την παρατήρηση.

Στο σύνολό του, ο πολυπρόσωπος θίασος που πλαισιώνει τον πρωταγωνιστή κινείται με μέτρο και άριστο ρυθμό στο άψογο περιβάλλον του έξυπνου και ημι-ρεαλιστικού σκηνικού του Γιάννη Μετζικώφ, ενδεδυμένος τα 'δροσερά' κοστούμια του ιδίου. Διακρίνουμε την σκηνική άνεση της κυρίας Κλεό Σκουλούδη, (Μαμά), το καλοκρυμμένο μπρίο της Κατερίνας Παπουτσάκη (Μαρίκα), την 'φοιτητική' λαγνεία του ταλαντούχου Μιχάλη Καλαμπόκη (Θέμος), τις εύστοχες αλλαγές του Μιχάλη Αλικάκου (Γκαρσόνι και Γιώργος), την πεισματική επιμονή της Θωμαΐδος Ανδρούτσου (Πολύμνια) και τις ψυχολογίζουσες ταλαντεύσεις της Βασιλικής Ανδρίτσου (Φρόσω).

Ο Κρατερός Κατσούλης, στον ρόλο του Πετράκη εμφανίζεται διστακτικός, αφαιρώντας έτσι από τον χαρακτήρα την παθιασμένη ορμή ή και την παρακμιακή δυναμική, που θα ζωντάνευε καλύτερα τον ρόλο. Ομοίως, το δίδυμο Θόδωρος Μπογιατζής (Μπάρμπας) και Στέλιος Πέτσος (Ξάδερφος) δεν δουλεύτηκε τονικά, με αποτέλεσμα ένα άνευ σημαντικής λειτουργικής αξίας ζεύγος σκηνικών δυνάμεων, όπως και το άλλο δίδυμο, Αγράμπελη Κινή (Κική) και Δέσποινα Γιαννοπούλου (Ντεζιρέ), ενώ μια διαφορά σκηνικής ενεργοποιήσεως ρόλου επιχειρεί, με χαρακτηριστικό τρόπο, η Βάσω Ιατροπούλου ερμηνεύοντας με χρωματικές προεκτάσεις τον ρόλο της Βάσως.

Τέλος, η μουσική του Γιούρι Στούπελ δεν παρακολουθεί τις καταστάσεις, γίνεται ενοχλητική σε ορισμένα σημεία της παράστασης και αποδυναμώνει, επικουρούμενη από τους αδιάφορους φωτισμούς του Ανδρέα Μπελλή, την πραξιακή διευθέτηση και τα διανοήματα του λόγου. Αντίθετα, η εν γένει κίνηση και η χορογραφία του Φωκά Ευαγγελινού χαρίζουν στην παράσταση μια αισθητική διάσταση εστιαζόμενη στην χάρη και στην 'αρμονία' ενός πολύ ιδιαίτερου στροβιλισμού.

Δημοσίευση: 18/12/2003